

Gustáv Husák dal hlas boju za spravodlivý, mierový a humánnejší svet

- CZ24 News | 10. ledna 2024

ČESKO / SLOVENSKO: Gustáv Husák, ako politik, v istom zmysle, najviac urobil pre Čechov, až potom pre Slovensko. Naučil ich, v spoločnom štáte, počúvať aj iných. A naučil ich rešpektovať právo a morálku, v štáte i v strane. Nemal to ľahké, a stalo sa tak za zvláštnych okolností. Predchádzali tomu známe udalosti, z ktorých vyvodil politicky jediné rozumné východisko. A čo je rozumné, je aj nutné (Hegel). A toto mu, bratia Česi, nikdy nezabudli. A v Prahe zvlášť.

Dnešní politici, pravda z iných dôvodov, ale radi, zdôrazňujú, že politika je umením kompromisov, či možného. Husák to dokázal brilantne. Po augustových udalostiach, ktoré neboli náhodné, a ktoré celú spoločnosť uvrhli do chaosu, zachoval pokoj a rozvahu. Do socialistickej politiky vrátil – obnovil, vyzdvihol, uplatnil – zásadový postoj. Vernosť hodnotám. Bol to kompas ako vyjsť z bludiska, ako zvládnuť nakopené staré i nové problémy. Razantne odmietol politické súdne procesy, historicky tak obľúbené v polokomunistických pražských kruhoch. Poznáme ich aj na Slovensku; ak sa režimu darí, sú jeho najortodoxnejšími milovníkmi, ak je problém, prví utekajú na druhý breh. A nepohrdnú ani ministerským či prezidentským prístreškom. Celé tucty Judášov.

Husák odmietol politické súdy, a nie len preto, že aj on bol ich obeťou. Boli v rozpore s komunistickou morálkou, s hodnotami socializmu. Triedny boj, ktorý Pražské jaro nanovo a zoširoka aktivovalo, sa musel riešiť len na poli politiky; v strane i spoločnosti. Že sa tam vybavovali aj osobné účty, to si píš. Ľudskú závisť, karierizmus, vášne či podlosť stačilo len dobre zabaliť za vernosť socializmu. To neodhalí žiadna smernica, až čas. Preto, aj na jeho osobný pokyn, prijal XIV. zjazd KSČ (1971) opatrenia, aby sa rany po takýchto úderoch mohli začať hojiť. A ľudská duša, tak ako vesmírna temná hmota, si pamätá všetko.

Normalizácia spoločnosti nebol jednoduchý, ani bezbolestný proces. Ani takým nemohol byť. A Gustáv Husák to ani netajil. Aj tu boli dva rozdielne prístupy, český, tradične mantinel-mantinel; slovenský, tradične, na pohľad pomalší, ale uváženejší. Systém v relatívne krátkom čase obnovil svoju rovnováhu. 70-té roky patrili v ekonomike k najúspešnejším a najdynamickejším. A naši umelci vytvorili diela, ktoré – na rozdiel od ponovembrových – sa dajú s potešením, i poučením, pozeráť – počúvať – čítať, i dnes. Koncentrovane to vyjadrujú, Dietlové diela, ale i Silvestrovské večery J. Roháča, kde divákov i vystupujúcich robí celá vtedajšia umelecká špička. Šťastie i radosť nepredstierajú, ani nezakrývajú; dokonca ani manželka Matúškovci. Stačí len pozrieť. A tí, čo predtým i potom emigrovali, aké diela vytvorili, vrátane Waldemara?

Dať dnes, po rokoch, hlas Husákovi, je dať hlas hodnotám, ktoré on celý život presadzoval a reprezentoval. Boj proti fašizmu, završený do zorganizovania SNP, je jeho národným dielom. A fašizmus zďaleka nie je minulosťou. Rozvrátená, po vojne banderovský dychtiaca Ukrajina, plus internacionálne besnenie okolo hraníc Ruska – aj s hrstkou Gajdoš-Kiskovými žoldniermi idiotmi – sú toho dôkazom. Všetci odsudzujú holokaust, boja sa jeho návratu, ale naozaj? Holokaust a fašizmus sú spojené nádoby, a rodia sa len v kapitalizme, v jeho morálnom, finančnom a ekonomickom bahne. Bratia Židia a Nežidia, jednoduchá otázka: aké je trvalé riešenie problému?

Československo sa vďaka Husákovi stalo v roku 1968 federatívnou krajinou. Viedlo to k spravodlivejšiemu, vzájomne vyváženejšiemu usporiadaniu ambícií nie len Čechov a Slovákov, ale aj Maďarov a ostatných národností. Nový parlament mal dve komory: Snemovňu ľudu a Snemovňu národov. Názvy napovedajú ako sa tvorili ony samotné, ale i zákony.

Ale aj obsadzovanie funkcií vo federálnych orgánoch, v armáde, polícii, diplomacii atď. Možno aj tu sú korene neskoršieho pokojného rozdelenia štátu, pravda, už ako dôsledku iných historických udalostí: návratu do kapitalizmu. Rozdeľ a privatizuj!

Vlani, pri 100-om výročí vzniku ČSR, sa veľa spomínalo; pripomenula sa aj mníchovská zrada 1938. Pravda, opatrčky a tichúčko, veď dnes sú všetci vtedajší zradcovia a zločinci naši úhlavní priatelia. Na vaječné časy! Úplne sa zakrylo, aby sa zabudlo (?), že až za Husáka, vďaka excelentnému ministrovi zahraničných vecí B. Chňoupkovi, sa podarilo dosiahnuť nulity Mníchova. Nemecko bolo donútené na medzinárodnom poli de iure uznať jej neplatnosť od samého začiatku. Willy Brandt signoval v Prahe(!) dokument obsahujúci formuláciu o nulite mníchovskej dohody. Ak by na to zásadoví a neúplatní Česi nezabudli, nemuseli mať dnes na Václaváku kanceláriu sudetonemeckého Landsmanchaftu.

My, na Slovensku, máme Ústav pamäti národa a Múzeum holokaustu v Seredi. Snáď tomu venujú aspoň jednu posttendrovú nástenku. A nezávislá RTVS by mala svojho pogromového riaditeľa zamknúť do archívu, aby si doťapkal vzdelanie; a podal nám divákovi, za naše peniaze, o tom aj obrazové svedectvo. Pre úplnosť, mníchovská dohoda vtedajšieho zločinného spolku, by sa bez podpory ZSSR sotva anulovala.

Bohuslav Chňoupek spomínal ako mu nemecký kolega H. Genscher vyslovil výčitku (po Helsinkách 1975), že sa u nás porušujú ľudské práva, rozumej sloboda pražských povaláčov – disidentov. Na čo mu on odpovedal: „Vy, Nemci, by ste o ľudských právach nemali hovoriť aspoň dve generácie.“ A treba dodať, že nie len dve generácie, a nie len Nemci. A pán Genscher už túto tému nikdy neotváral.

Vďaka Husákovi sa podarilo usporiadať aj vzťahy s Vatikánom. Vzájomné ovplyvňovanie, najmä po Helsinkách 75, bolo užitočné aj pre svet. Encyklika pápeža Pavla VI. – *Pacem in terris* – odsudzovala horúčkovité zbrojenie, vyslovovala sa za všeobecné a úplné odzbrojenie a za zákaz jadrových zbraní. Bola v súlade s politikou mierového spolunažívania, ktorú presadzovali socialistické krajiny. Vysoko aktuálna je aj dnes, v krajinách NATO osobitne. Kaplani by našim žoldnierom, pred spaním, mohli z nej aspoň predčítavať.

Je paradoxom, že ponovembroví kresťanskí politici, najmä z KDĽ a SDKÚ, túto encykliku zavrhlí a prekrútili. Vysmiali a pourážali aj kňazov, ktorí sa k nej ľudský, i ako podriadení pápeža, hlásili. Demagógia dosiahla vrchol, keď ich pre toto obvinili zo spolupráce s režimom, a basta. Dá sa z toho vyspovedať, bratia v Kristu?

Pre Slovensko osobitne, sa podarilo vyriešiť problém, ktorý sa vliekol ešte od rozpadu monarchie. Ani tatíček Masaryk, a ďalší, ho nezvládali. Išlo o to, aby sa hranice diecéz zosúlادili s našimi štátnymi hranicami. Bola zriadená Slovenská cirkevná provincia s metropolitným sídlom v Trnave (január 1978), čím došlo k odlúčeniu od metropolitnej arcidiecézy ostrihomskej. Podriadené diecézy (sufragánne) Košice a Rožňava už nepatrili do jágerskej provincie, ale k Trnave. „Svätý otec potvrdil pre arcidiecézu Olomouc fary z územia Český Těšín doteraz prislúchajúce arcidiecéze Vratislav“, pozri B. Chňoupek, *Memoáre in claris*, 1998, s. 259 Zostáva už len splniť odlúčenia od štátu, ktoré rímsko-katolícka cirkev tak chcela. K ďalším Husákovým hriechom treba pripočítať aj vrátenie čs. zlata, ktoré nám nacisti ukradli. Jeho väčšia časť skončila až v USA, či vďaka švajčiarskym bankám sa

iná časť naveky stratila. Rokovania prebiehali už od 50-tych rokov. Súhrnne ich popisuje v spomínanej knihe B. Chňoupek; a škoda, že si naň Slováci nateraz lepšie nespomenuli. A nie len pre návrat zlata.

Celý príbeh je hodný sfilmovania. Aj s tým, ako sme Američanom zaplatili za širokopásovú valcovňu pre železiarne v Třinci viac ako 16 mil. USD (1950), aby ju stopli v hamburskom prístave. A potom v dražbe znova predali, za provokatívnych 9 mil. USD (Argentína, 1954). Ponovembrový voliči by sa dozvedeli aj iné, že našim milým Angličanom sme platili aj za to, že naši čs. vojaci mohli u nich a za nich zomierať. Vyúčtovali si úplne všetko, aj gombíky či šnúrky do topánok; aj pre Gabčíka. A, samozrejme, luxusný servis Benešovej vláde. Na Západnom fronte nič nového.

Pre porovnanie: čs. vojenská jednotka, ktorá vznikla v Buzuluku, v Sovietskom zväze, a ktorej velil generál Ludvík Svoboda, dostala všetko potrebné od sovietskej vlády na jej náklady. Spoločný boj proti fašizmu pečatil naše vzťahy a nebol predmetom finančných špekulácií. Aj tento príbeh ukazuje aké sú rozdiely medzi kapitalizmom a socializmom, a to v situácii, keď išlo doslova o životy celých národov! Možno aj tu boli korene, že na západný odboj, s prvkami koloniálneho prístupu k nám, sa nazeralo inak.

Československé menové zlato, obsahujúce aj zlaté mince takmer nevyčísliteľnej numizmatickej hodnoty, sa do Prahy vrátilo po 43 rokoch! Jeho osud po nástupe a bačovania V. Havla je už iná kapitola; Nie sme ako oni!

V tejto súvislosti ešte jeden príbeh z Husákovej doby. Minister Chňoupek spomína prijatie u kolumbijského prezidenta: "Señor cancillero! Señor cancillero! Zostaňte, prosím, na chvíľu stáť! Iba na chvíľku! ... Víтам vás čo najsrdečnejšie. Nechcel som nič iné, iba si dôkladne poobzerať ministra krajiny, ktorá nemá dlhy! ... Nemať dlhy, to je v dnešnom svete jednoducho neuveriteľné. My všetci, ako sme tu, trčíme v dlhoch až po uši." (Tamtiež, s.57) Aj toto je vďaka Velkej stupídnej už minulosťou.

Český štátny dlh je aktuálne 1,7 bilióna Kč. Ročne odtečie do zahraničia 400 mld. Kč, ako zisk súkromných firiem a ďalších 100 až 150 mld. do daňových rajov. Na Slovensku je to podobné, len delené dvoma. Ak si roky vyplavované zisky vynásobíme blížiacou sa 30-kou, vypadne číslo, ktoré matematicky vyjadruje potenciál hlupákov v Čechách a na Slovensku. Neuveriteľné! Inak povedané, kedy, kto a prečo nás obsadili? Vie o tom aj Palach?

Gustáv Husák chýba svojim blízkym, tak ako je to v každej rodine. Chýba aj v našej politike, múdrym a čestným ľuďom určite. Ktorý ponovembrový politik, okrem lúpežného ťaženia pre ktoré tam vstupoval, urobil pre svoj národ aspoň zlomok z toho, čo on? Aspoň jeden jediný, v Čechách alebo na Slovensku?

Vžil sa pojem Husákové deti. Deti narodené do sociálnych istôt a pokojného, mierového života. Mali prácu, mali dostupné byty – zadarmo, či na splátky družstevné – a mali k životu všetko potrebné, bez rozdielu z akej rodiny pochádzali. Základom toho bolo jednoduché pravidlo: práca, ako právo i povinnosť. Nič nového, len pripomeniem, pracoval aj Stvoriteľ, dokonca ešte bez voľnej soboty. Taká bola produktivita práce, a dlho aj u nás, za komunistov.

Havel si najprv dovliekol, a potom vygeneroval svoje deti. Tým novonarodeným zobral všetky ľudský dôležité podmienky pre život. A ako zlá sudička z rozprávky im nadelil chudobu, biedu, žobrákov, bezdomovcov, exekútorov, pornografiu a prostitúciu – aby počty verejných domov súťažili s počtom kostolov a kňazov – organizovaný zločin či vraždy na objednávku. Povaľáčsky spôsob života, aký celý čas viedol, sa stal vzorom pre mládež. A niet divu, že za takýchto podmienok, ako národy,

vymierame, Češi i Slováci. Aké je riešenie?

Gustáv Husák – komu by tak dal svoj hlas? On túto dilemu vyriešil už ako mladý študent, podobne ako iní veľikáni. Svoj hlas dal boju za lepší, za humánnejší svet. Nepotreboval k tomu Hrádek ani Hradeček, ani akcie v diamantových baniach, či kontá a jachty v zahraničí. Ani hodvábne kravaty a drahé obleky. Aj toto mu, a nie len v Čechách, nemôžu zabudnúť. Zažil kapitalizmus, jeho svetovú vojnu, i jeho fašistické besnenie; videl a chápal biedu a zaostalosť Slovenska, a tomuto boju dal svoj hlas.

Dal hlas boju za spravodlivý, mierový a humánnejší svet. Pri neľahkom osobnom živote preukázal pevnú vôľu, česťnosť, statočnosť a vernosť zásadám.

Kolko takých vzorov, a nie len v politike, máme dnes?

30 rokov je Slovensko, rovnako i Česko, týrané striedajúcimi sa lúpežnými volebnými výpravami lumpeninteligencie. Vyrabované a rozvrátené, zbavené vlastnej ekonomiky, so zdevastovaným poľnohospodárstvom, na biznis premeneným zdravotníctvom, bez sebestačnosti v potravinách, bez schopnosti brániť a ubrániť svoju krajinu. Ako napísal generál Vestenický – jediný statočný (?) – z tuctov (!) už nehusákových generálov, je paralyzovaná vôľa národa (mládeže) k obrane vlasti! Výrok je pravdivý i desivý súčasne, lebo toto je začiatok konca národa, vlastenectva, našej samostatnosti, rodiny i hlásaného kresťanstva.

My nepotrebujeme vojakov žoldnierov, ktorí za peniaze – aj so svojimi nepedofilnými kaplanmi – pôjdu zabíjať, kam ich nasmerujú. My potrebujeme, aby naša mládež prešla prípravou akou prechádzali generácie pred nimi, a bola schopná i ochotná brániť dedičstvo našich predkov. Nie pre mamonu elít, ale pre mierový a pokojný život u nás doma, na Slovensku.

Zničené vojenské posádky – a ich nehnuteľný majetok dobre speňažený miestnymi primátormi – v okresných a krajských mestách, o hlavnom ani nehovoriac, raz môžu – a budú – chýbať. V Európe podľa odhadov je okolo pól milióna vycvičených príšielcov. Stačí im len rozdať ručné zbrane a vhodne upravené Merkelesy. Narýchlo a jednoducho vzniknú mobilné bojové jednotky, ktoré, na ilustráciu, za jednu jedinou noc zlikvidujú celú spiacu Petržalku. A preživší si, možno, spomenú aj na Husákové Ľudové milície.

Pred nami sú aj nepredvídané, žiaľ veľmi pravdepodobné ekologické a prírodné zmeny a katastrofy. Plošné suchá a plošné záplavy budú len rozcvičkou. A tam nám 14 amerických stíhačiek, s vypočítaným fikovým doletom až na Ústavný súd, bude platných tak, ako Havlovi Biblia; teraz, i za života.

Skutočnosť, že Gustáv Husák sa dostal do finále svedčí aj o tom, že na Slovensku sa ešte celkom nevytratila súdnosť a pamäť. Že to s tou morálkou, tak ničenou a ubíjanou, nie je najhoršie. Američanmi a Západom starostlivo pestovaný nihilizmus a relativizmus ešte na Slovensku zďaleka nezvítazil. Mnohí nám budú závidieť, aby som vpašoval Joža Ráža, že sme zostali verní zásadám. Je to dobrá správa. Nádej. Pravda, na Západ od našich hraníc vystraší mnohých. Hlupákov, zločincov, neprajníkov, šovinistov, zapredancov, ale aj oportunistov a primitívov všetkého druhu. A takých ani u nás nie je málo.

Úplne škodoradostne dodávam, že je to aj spôsob ako nasrdiť vybrané pražské kruhy, osobitne slniečkárov a havloidiotov. Ako im pripomenúť, a pripomínať, najväčšie svetové zhromaždenie lumpenproletariátu a lumpeninteligencie na jednom mieste, na Letnej 89. Podívej se Gusto, jak je tady husto. A ak by sa zle abstinujúci kňaz-biskup Malý na to dnes triezvo pozrel, v Praze už nie je

husto, ale riedko. Riedky je majetok, ktorý bratom Čechom zostal, v Prahe a na Václaváku zvlášť; kôň, Múzeum, bezdomovci a možno aj vchod do metra.

A u nás? Už bez Husáka, zostalo len kiskovanie s úžerou či pozemkami, výstavná rigorózna práca ako symbol úrovne parlamentu, ale i vysokých škôl, či funkcia poradkyne pre strategickú spodnú bielizeň priamo na úrade vlády. Za postami ústavných činiteľov nezaostávajú ani ministerstvá; ráno ministrom na pošte, na obed na zdravotníctve, a večer na vnútre. Tak si tu žijeme. A keď sa zvyšujú dôchodky, tak poslancom o tisíc a viac, a tým, čo skutočne pracovali o 2,70 eur. Zlý sen, alebo terorizmus a holokaust súčasne? Prečo a dokedy?

Dať hlas Husákovi, je zároveň dať hlas mieru, pokoju, dať hlas rodine. Ide aj o prejav úcty k jeho skromnému žitiu, i pokory k hodnotám, ktoré náš svet, aj keď len nakrátko, aj vďaka nemu, spravili lepším, dôstojnejším a humánnejším. Múdri a čestní ľudia tak urobia.

AUTOR: Michal Dienneš

[ZDROJ](#)